

Arrest

nr. 262 863 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Amber SCHMITT
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest met nummer 262 820 van 21 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. SCHMITT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2021 neemt de gemachtigde de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 12.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 03.12.2019 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane (...). Op 27.02.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Het negatief advies van het Parket van 20.02.2020 was gebaseerd op tal van onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen van betrokkenen alsook het feit dat Mevr. (...) in 2016 al eerder een verklaring wettelijke samenwoning deed met een andere Surinaamse man en ook in dit dossier de Burgerlijke Stand van Antwerpen weigerde deze samenwoning te registreren omdat het om een schijnrelatie ging. De Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen oordeelde met betrekking tot deze vorige poging tot wettelijke samenwoning op 12.10.2018 dat het om een frauduleuze wettelijke samenwoning ging. Beide hebben ook een gerechtelijk verleden. Betrokkene verbleef in voorlopige hechtenis van 28.06.2019 tot 18.09.2019 voor feiten van bendevoering, witwassen, inbreuken wapenwetgeving, maar werd hiervoor buiten vervolging gesteld. Mevrouw (...) werd reeds veroordeeld voor feiten van witwassen en voor huisdiefstal. Verder is zij gekend voor winkeldiefstal, drugsbezit en verzuim van onderhoud van een kind. Volgens haar eigen verklaringen zou zij in Frans Guyana ook in de gevangenis hebben gezeten voor drugssmokkel. Het negatieve advies van het Parket en de weigering van registratie van wettelijke samenwoning en vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het beroep dat betrokkene tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning en huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het in casu niet gaat om een schijnrelatie, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met oog op gezinshereniging.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene nog twee kinderen heeft in Suriname. Hij verklaarde ook een 18 jarige zoon te hebben in België. Deze werd echter niet erkend door betrokkene en er bestaat geen bezoek- of alimentatie regeling tussen betrokkene en dit kind. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel

de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". Betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Uit het administratieve dossier blijkt dat Mevr. (...) verklaarde dat haar minderjarige kinderen met twee andere mannen bij haar moeder in Nederland verblijven. Aangezien er geen gezinseenheid bestaat tussen deze kinderen en betrokkene, kunnen hun bekangen niet worden geschaad door de terugkeer van betrokkene naar Suriname.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem bij het verlaten van de gevangenis van Antwerpen op 18.09.2019 werd betekend. Op 02.01.2020 werd betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem een herbevestiging van het bevel van 18.09.2019 betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem bij het verlaten van de gevangenis van Antwerpen op 18.09.2019 werd betekend. Op 02.01.2020 werd betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem een herbevestiging van het bevel van 18.09.2019 betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Suriname omdat hij er geen familie meer heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de

humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem bij het verlaten van de gevangenis van Antwerpen op 18.09.2019 werd betekend. Op 02.01.2020 werd betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem een herbevestiging van het bevel van 18.09.2019 betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.09.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Suriname.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...), Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem de betrokken Acton, Cedric, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het verzoekschrift onder de titel “bestreden beslissing” het volgende vermeldt: “verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de hem vanwege verweerster op 22/11 jl. betekende beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.”

In het dispositief van haar verzoekschrift vermeldt de verzoekende partij: “bijgevolg over te gaan tot het schorsen van de bestreden beslissing (bijlage 13 septies) van 22/11 jl. inhoudende een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.”

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

8.3.2.1.1. Algemene beschouwing

Verzoeker zal in wat volgt – daarbij eveneens verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette – aantonen dat er in zijn hoofde ‘ernstige en bewezen motieven’ voorhanden zijn dat hij ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel gevaar loopt op een schending van artikel 8 EVRM.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in huidig geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

“De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds.”

[eigen benadrukking] (EHRM nr. 29157/09, 21 juli 2011, Liu/Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T.Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM, K., WEIS, K.), afl. 4, 388.)

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden.”

[eigen benadrukking] (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte/Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2, 123 en <http://www.njb.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES, G., WEIS, K.), afl. 1, 81.)

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu volgens verzoeker niet gemaakt door verweerster, in die zin dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging impliceert op verzoekers gezins- en familielevens vervat in art. 8 EVRM.

8.3.2.1.2. Wettelijke basis – artikel 8 EVRM

Art. 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8, 2° lid EVRM niet volstaat om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet.

Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.”
[eigen benadrukking] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM.

In casu dient derhalve te worden nagegaan:

- *Of er een gezinsleven bestaat*

EN

- *Of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:*
  - a. *Ze voorzien is bij wet*
  - b. *En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2° lid EVRM*
  - c. *En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken*

De discussie spitst zich in onderhavige casus hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria:

1. *Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)*
2. *Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken*
3. *Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het ‘middel’ niet erger dan de ‘kwaal’)*

Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif/Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006, zaak 46410/99 Ünler/Nederland).

Het betreft hier “guiding principles” die het Hof hanteert bij als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:

Onder meer volgende criteria dienen in overweging genomen:

1. De aard en de ernst van de criminele inbreuken;
2. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;
3. De tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;
4. De gezinstoestand van de betrokkene;
5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;
7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;
8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
9. Het belang en het welzijn van de kinderen;
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.

In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.

8.3.2.1.3. Toetsing aan artikel 8 EVRM

8.3.2.1.3.1. Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de evenredigheid van de inmenging

Dat er sprake is van een dwingende sociale noodzaak kan beweerdelijk worden gesteld middels verwijzing naar de door verzoekende partij opgelopen veroordelingen.

Immers dateert de enige veroordeling in hoofde van verzoeker van eind 2014.

Sedertdien onthield verzoeker zich van het plegen van strafbare feiten, stichtte hij een gezin en legde hij zich toe op legitieme tewerkstelling.

Verzoeker ontkende de feiten waarvoor hij in de zomer van 2018 gedurende 3 dagen voor in voorarrest werd genomen en hij werd voor deze feiten ook nooit veroordeeld door een correctionele rechtbank.

Het vermoeden van onschuld indachtig is er dus enkel sprake van een strafrechtelijke veroordeling in 2014 die gevolgd werd door een meer dan gunstige re-integratie.

Dat er op heden (nog steeds) sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de administratie derhalve niet zomaar stellen – hetgeen zij echter wel lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

Bovendien verwijst verzoeker erop dat hij enorm te lijden heeft onder de lastens hem genomen bestreden beslissing, en dat hij thans zeer goed beseft wat de mogelijke impact van zijn handelen op zijn leven kan hebben.

Dat een bevel het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een terugleiding naar de grens een geschikt instrument kan genoemd worden om de door de administratie weerhouden maatschappelijke noodzaak – quod non – te realiseren, laat verzoeker over aan de wijsheid van Uw Raad.

Echter betwist verzoeker met klem dat de bestreden beslissing evenredig/proportioneel genoemd kan worden.

Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij hiernavolgend uiteen zal zetten in de inzake te hanteren Boultif-criteria (zie infra).

Verzoeker meent meer bepaald dat het belang dat de samenleving heeft bij het terugleiden van zijn persoon, hoegenaamd niet in verhouding staat met verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM, en dit niet

in het minst gelet op zijn huidige effectieve en constante gezinssituatie, maar ook meer algemeen gelet op zijn socio-affectieve verankering in het Rijk.

Ook de reden van het destijds verstrekken aan verzoeker van een verblijfsrecht is meer dan van belang, namelijk het beschermen van zijn rechten vervat sub art. 3 EVRM.

8.3.2.1.3.2. Toetsing aan de Boultif-criteria

De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten

Verzoeker is weggevlucht uit Suriname omwille van de penibele economische situatie aldaar. Hij verblijft reeds 4 jaar op het grondgebied.

Verzoeker bouwde een toekomst op in België en verwijst daarbij in het bijzonder naar zijn relatie met mevrouw (...).

Verzoeker heeft immers uiteraard (behoudens enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong) geen enkele effectieve band meer met dit land.

Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.

Met dit element van duurzaam verblijf van verzoeker in België werd in de bestreden beslissing niet echt rekening gehouden in de belangenafweging, hetgeen niet enkel problematisch is in het licht van verzoekers gezinsleven, maar ook klemt met de materiële motiveringsplicht (zie infra) en vooral met verzoekers privé-leven sub artikel 8 EVRM.

De gezinstoestand van de betrokkene (partner)

Verzoeker heeft thans reeds jarenlang een duurzame relatie met mevrouw (...). Zij vroegen reeds een wettelijke samenwoning aan teneinde hun relatie te officialiseren en de familierechtbank bekrachtigde dat zij geen schijnrelatie hebben.

Verzoeker woonde tot voor zijn vrijheidsberoving feitelijk samen met voormelde partner.

De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en zijn kind wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel een evenredige inmenging kan genoemd worden.

De terugwijzing kan niet legitiem en proportioneel genoemd worden.

Bovendien hebben zowel verzoekers kind als zijn partner het centrum van hun socio-economische en psyche-emotionele belangen kennelijk volledig in België.

Dat het centrum van verzoekers zoon en zijn partner volledig in België ligt, kan niet betwist

Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn zoon, dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden.

Gelet op de huidige situatie van de verzoekers zoon en zijn partner kan onmogelijk van deze laatste verwacht worden dat zij verzoeker achterna reizen om zich in Suriname te vestigen.

Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand van partner en kind niet in het minst rekening gehouden.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

De ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen

Dat het volstrekt niet redelijk kan genoemd worden te verwachten dat verzoekers minderjarige zoon hem achterna zouden reizen naar Afghanistan volgt uit het feit dat :

- Zijn zoon in België geboren is, en dit kind er zijn maternale familie (grootouders, ooms en tantes) heeft
- Verzoekers partner een zeer precare mentale toestand heeft, waarbij zij de nodige psyche-medische verzorging nodig heeft die zij mogelijk niet in Afghanistan zal bekomen
- Verzoekers zoon momenteel onder toezicht van de jeugdrechter staat zodat het verzoeker niet vrij staat het kind hem achterna te laten reizen naar zijn herkomstland

De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verzoeker verblijft nu 3 jaren onafgebroken op het grondgebied.

Verzoeker keerde gedurende die periode nooit meer naar zijn herkomstland.

Bovendien ontvluchtte verzoekers ouders, broers en zussen eveneens Suriname, zodat verzoekers socio-culturele en familiale banden met Suriname beperkt zijn.

Daar staat tegenover dat verzoekers socio-culturele en familiale banden met België aanzienlijk zijn geworden.

Verzoekers sociale en familiale banden situeren zich derhalve absoluut niet meer in Suriname, maar zoals reeds aangehaald in België.

8.3.2.1.4. Schending art. 8 EVRM en alsmede van art. 74/13 Vw.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.

Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M.

In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie zijn zoon en partner vervat.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.

Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif-criteria, de evenredigheidstoets niet doorstaat.

Zo is het voor verzoeker en zoon, alsmede verzoekers partner ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, onmogelijk een effectief gezinsleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker.

De partner van verzoeker heeft het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België.

De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de partner en zoon van verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten (om elders zijn recht op een gezinsleven uit te oefenen).

De bestreden beslissing problematiseert zo de facto op disproportionele wijze het fundamenteel recht aan verzoekers zoon en partner om op het Belgische grondgebied te verblijven.

Een terugwijzing naar land van herkomst van verzoeker houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van art. 74/13 Vw.

8.3.3. Ernst van de middelen is (prima facie) aangetoond

Gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet, meent verzoeker dat de middelen die hij aanvoert, (prima facie) ernstig zijn. Minstens dient aan verzoeker het voordeel van de twijfel verleend te worden.”

Het ingeroepen artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het enig middel aan dat er sprake is van een gezinsleven met zijn partner en een complete verankering in België. Verzoeker geeft te kennen dat hij reeds jarenlang een duurzame relatie heeft met mevrouw N., dat zij reeds een wettelijke samenwoning aanvroegen teneinde hun relatie te officialiseren en dat de Familierechtbank ook bekrachtigde dat zij geen schijnrelatie hebben. Verzoeker voegt dit vonnis van de Familierechtbank toe aan het verzoekschrift.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake het beweerde bestaan van een gezinsleven:

“Op 03.12.2019 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane (...). Op 27.02.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Het negatief advies van het Parket van 20.02.2020 was gebaseerd op tal van onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen van betrokkenen alsook het feit dat Mevr. (...) in 2016 al eerder een verklaring wettelijke samenwoning deed met een andere Surinaamse man en ook in dit dossier de Burgerlijke Stand van Antwerpen weigerde deze samenwoning te registreren omdat het om een schijnrelatie ging. De Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen oordeelde met betrekking tot deze vorige poging tot wettelijke samenwoning op 12.10.2018 dat het om een frauduleuze wettelijke samenwoning ging. Beide hebben ook een gerechtelijk verleden. Betrokkene verbleef in voorlopige hechtenis van 28.06.2019 tot 18.09.2019 voor feiten van bendevoering, witwassen, inbreuken wapenwetgeving, maar werd hiervoor buiten vervolging gesteld. Mevrouw (...) werd reeds veroordeeld voor feiten van witwassen en voor huisdiefstal. Verder is zij gekend voor winkeldiefstal, drugsbezit en verzuim van onderhoud van een kind. Volgens haar eigen verklaringen zou zij in Frans Guyana ook in de gevangenis hebben gezeten voor drugssmokkel. Het negatieve advies van het Parket en de weigering van registratie van wettelijke samenwoning en vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het beroep dat betrokkene tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning en huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het in casu niet gaat om een schijnrelatie, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met oog op gezinshereniging.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene nog twee kinderen heeft in Suriname. Hij verklaarde ook een 18 jarige zoon te hebben in België. Deze werd echter niet erkend door betrokkene en er bestaat geen bezoek- of alimentatie regeling tussen betrokkene en dit kind. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings.

In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". Betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Uit het administratieve dossier blijkt dat Mevr. (...) verklaarde dat haar minderjarige kinderen met twee andere mannen bij haar moeder in Nederland verblijven. Aangezien er geen gezinseenheid bestaat tussen deze kinderen en betrokkene, kunnen hun belangen niet worden geschaad door de terugkeer van betrokkene naar Suriname.”.

Hieruit blijkt aldus dat verzoeker in Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane N. indiende, doch dat de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning weigerde te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Wat betreft het beroep dat verzoeker tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning indiende bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (hierna: familierechtbank) werd geoordeeld dat dit op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, gezien persoonlijke verschijning aldaar niet verplicht is en verzoeker in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het *in casu* niet gaat om een schijnrelatie, bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen met oog op gezinshereniging.

Verzoeker legt thans het vonnis ten gronde van 4 april 2021 van de familierechtbank in voormelde zaak neer (stuk 2 van het verzoekschrift) en voert aan dat hij in het gelijk werd gesteld.

Het vonnis van de familierechtbank bepaalt het volgende:

“De rechtbank is in deze zaak van oordeel dat de door de ambtenaar van de burgerlijke stand in rekening gebrachte aanwijzingen van een mogelijke intentie in hoofde van partijen om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen onvoldoende zijn als bewijs dat het hier om de enige intentie van partijen zou gaan en dat er derhalve onvoldoende elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat de samenwoning er uitsluitend op gericht is om aan C.(...) A.(...) een verblijfsrechtelijk voordeel toe te kennen.

Het ontmoetingsrelaas via de broer van C.(...) A.(...) wiens partner een vriendin is van R.(...) N.(...) en het relatieverloop, waarbij partijen elkaar bij de broer van C.(...) A.(...) leerden kennen in het najaar van 2018 en begin 2019 gingen samenwonen waarna ze in oktober 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning deden, klinkt aannemelijk: Er liggen geen gegevens voor die eraan doen twifelen dat het relaas dat partijen hieromtrent schetsen, geen correcte weergave van de realiteit is.

Het mag dan wel argwaan wekken dat R.(...) N.(...) al eerder een poging deed om een wettelijke samenwoning aan te gaan en dat dit werd geweigerd door de ambtenaar omdat ze enkel gericht zou zijn op een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van M.(...) U.(...). Hoger beroep werd aangetekend tegen deze beslissing op 24 mei 2017 en op de zitting van 14 september 2018 heeft de advocaat van R.(...) N.(...) en M.(...) U.(...) laten weten dat hij zonder instructies was en is er niemand verschenen. Dit bevestigt, de verklaring van R.(...) N.(...) dat haar relatie met M.(...) U.(...) in juli 2017 werd beëindigd. Het gegeven dat zij thans van oordeel is dat M.(...) U.(...) haar enkel gebruikt heeft om verblijfsdocumenten te bekomen volstaat op zich niet om te besluiten dat dit in huidige relatie ook het geval zal zijn.

Indien dit in hoofde van R.(...) N.(...) al kan beschouwd worden als een poging om een schijn wettelijke samenwoning aan te gaan, weegt dit niet op tegen de gegevens in dit dossier die wijzen op een effectief duurzame relatie.

Uit de interviews blijkt dat partijen, zeer veel van elkaar, elkaars achtergrond en elkaars omgeving weten. Zij leggen ook gelijkaardige verklaringen af over hun tijdsbesteding. Hieruit blijkt onmiskenbaar dat zij het dagelijks leven met elkaar delen, dat ze in geïnteresseerd zijn in mekaar, in mekaars achtergrond en dat er een introductie was in mekaars familie.

Ook de politionele woonstcontrole van 6 januari 2020 en het gegeven dat de politie op 7 oktober 2020 moest tussenkomen na een oproep voor feiten van intrafamiliaal geweld bevestigt de waarachtigheid van het samenleven.

Wat de tegenstrijdige verklaringen betreft stelt de rechtbank vast dat deze zeer beperkt zijn, dat het om details gaat en dat een en ander mogelijks te wijten is aan begripsverwarring. De verklaringen van eisende partijen omtrent hun kennismaking, het verloop van hun relatie en de wederzijdse kennis van elkaar en hun familie bevatten geen noemenswaardige tegenstrijdigheden van die aard dat ze niet ook zouden kunnen opduiken bij de ondervraging van reeds lang gehuwde samenwonende personen bij wie niet de minste twijfel bestaat over hun oprechte intentie. Anderzijds worden over essentiële elementen door eisende partijen toch gelijklopende verklaringen afgelegd. De verklaringen wijzen naar het oordeel van de rechtbank ook op een effectief en oprecht samen leven.

Dit wordt bevestigd door de bijgebrachte foto's. Eisende partijen ondernemen blijkbaar regelmatig samen uitstapjes, waarbij ook hun kinderen of familieleden of vrienden aanwezig zijn. Dat eisende- partijen mogelijk strafbare feiten gesteld hebben, dat ze weinig verantwoordelijkheid zouden tonen naar hun kinderen toe en dat er feiten van intrafamiliaal geweld zouden hebben plaatsgevonden is uiterst laakbaar, maar dit zegt, los van het feit dat eisers het mogelijk niet zo nauw

nemen met de (Belgische) waarden en normen, niets over de waarachtigheid van hun relatie en de oprechtheid van hun intenties om als koppel op een duurzame wijze samen te leven.

Zelfs indien bepaalde dossiergegevens misschien in het nadeel van eisende partijen zouden kunnen spelen staat het thans, naar het oordeel van de rechtbank, onvoldoende vast dat de verklaring van wettelijke samenwoning er enkel op gericht zou zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan C.(...) A.(...).

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan met andere woorden niet om er te kunnen uit afleiden dat de verklaring van wettelijke samenwoning er kennelijk enkel op gericht zou zijn om een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan C.(...) A.(...).

De vordering is dan ook gegrond.” (eigen onderlijning)

Uit de onderlijnde motivering van het vonnis van de familierechtbank kan genoegzaam worden afgeleid dat verzoeker in België met zijn partner een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 EVRM.

De familierechtbank oordeelde op 4 april 2021 en derhalve ruim voor het nemen en ter kennis brengen van de thans bestreden beslissing dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt vernietigd en zei voor recht dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Deurne gehouden is om de verklaring van wettelijke samenwoning van eisende partijen zoals afgelegd op 31 oktober 2019, te vermelden in het bevolkingsregister.

De bestreden beslissing gaat dan ook voorbij aan deze beoordeling door de familierechtbank en miskent hiermee het recht op een gezinsleven.

Hieruit volgt dan ook dat er in hoofde van verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing een in rechte erkend gezinsleven bestaat, gesteund op een duurzame relatie, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In haar nota met opmerkingen citeert verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing en leidt hieruit af dat de gemachtigde wel degelijk is overgegaan tot een toetsing van artikel 8 EVRM. Verwerende partij stelt vervolgens dat de gemachtigde concreet oordeelde dat een tijdelijke terugkeer naar het land niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezinsleven.

De verwerende partij gaat hier evenwel voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing waaruit kan worden besloten dat de gemachtigde in hoofde van verzoeker oordeelde tot het ontbreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dit blijkt genoegzaam uit de concrete motivering:

“Op 03.12.2019 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane (...) Op 27.02.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Het negatief advies van het Parket van 20.02.2020 was gebaseerd op tal van onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen van betrokkenen alsook het feit dat Mevr. (...) in 2016 al eerder een verklaring wettelijke samenwoning deed met een andere Surinaamse man en ook in dit dossier de Burgerlijke Stand van Antwerpen weigerde deze samenwoning te registreren omdat het om een schijnrelatie ging. De Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen oordeelde met betrekking tot deze vorige poging tot wettelijke samenwoning op 12.10.2018 dat het om een frauduleuze wettelijke samenwoning ging. Beide hebben ook een gerechtelijk verleden. Betrokkene verbleef in voorlopige hechtenis van 28.06.2019 tot 18.09.2019 voor feiten van bendevoering, witwassen, inbreuken wapenwetgeving, maar werd hiervoor buiten vervolging gesteld. Mevrouw (...) werd reeds veroordeeld voor feiten van witwassen en voor huisdiefstal. Verder is zij gekend voor winkeldiefstal, drugsbezit en verzuim van onderhoud van een kind. Volgens haar eigen verklaringen zou zij in Frans Guyana ook in de gevangenis hebben gezeten voor drugssmokkel. Het negatieve advies van het Parket en de weigering van registratie van wettelijke samenwoning en vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het beroep dat betrokkene tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Vordering die betrekking hebben op wettelijke samenwoning en huwelijk zoals bedoeld in het

Burgerlijk Wetboek, ressorteren immers niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het in casu niet gaat om een schijnrelatie, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met oog op gezinshereniging.” (eigen onderlijning)

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik sprake van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst noch van het gegeven dat dit niet disproportioneel zou zijn ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Deze argumentatie is niet enkel in strijd met de concrete motieven van de bestreden beslissing, maar maakt eveneens een *post factum* motivering in de nota met opmerkingen uit die niet dienstig is en waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Waar verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat “*uit het administratief dossier en het feitenrelaas in het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker en mevr. N.(...) een relatie onderhouden sinds oktober 2018*” blijkt dat zij in wezen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM thans wel erkent. In het feitenrelaas van het verzoekschrift werd immers o.m. melding gemaakt van het vonnis van de familierechtbank, dat aan het verzoekschrift werd gevoegd, en waaruit blijkt dat er in hoofde van verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing een beschermenswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM bestaat (*supra*).

Daargelaten de vraag of de relatie met de in België verblijvende zoon van verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven uitmaakt in de zin van artikel 8 EVRM, erkent de verwerende partij in haar nota met opmerkingen gelet op voorgaande vaststellingen minstens dat verzoeker met zijn partner N. een relatie onderhoudt en aldus een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

Waar verwerende partij in haar nota met opmerkingen opwerpt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, noch aannemelijk maakt dat haar partner niet in staat zou zijn om haar tijdelijk te vergezellen, contact te houden met moderne communicatiemiddelen of dat een tijdelijke scheiding een verstorend effect zou hebben op de relatie, erkent verwerende partij opnieuw dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing werd besloten. Opnieuw kan met een dergelijke *post factum* motivering geen rekening worden gehouden. Dit is evenzeer het geval voor de stelling in de nota met opmerkingen dat verzoeker op geen enkel ogenblik in het bezit was en een verblijfstitel of enige toelating tot verblijf op het grondgebied en er zich bewust van moest zijn dat zijn verblijf in België precair was net zoals het voorbestaan van zijn beweerde familieleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan moet zodoende niet meer worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3.2. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.2.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor

verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt onder meer samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst immers uitdrukkelijk naar een schending van deze bepaling.

De verwerende partij herhaalt in haar nota met opmerkingen aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofdzaak slechts haar standpunt dat zij uiteenzette bij de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, zodat kan worden verwezen naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft vastgesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

mevr. M.-C. VERTOMMEN

C. DIGNEF